

съ спокойно око на своята съдба, кой ще отрече че това не е плодъ на неуморимитѣ трудове на първитѣ наши дѣйци, велики и мали, които сѣ положили широкитѣ основи на нашата народностъ и които сѣ начертали планътъ и поставили прѣдѣлитѣ на които тѣхнитѣ потомци не остава освѣнъ да градятъ, трайно и крѣпко, великоленнитѣ зидове на народното наше здание.

Единъ отъ тия дѣйци, тия скромни но ревностни апостоли на българската идея, билъ и К. Фотиновъ. Първий да издаде вѣстникъ на новий българский езикъ, той е баща и основателъ на онзи периодически печатъ у насъ, който е билъ най-моцното оръдие, най-силенъ лостъ въ ръцѣтѣ на достойнитѣ синове на България, съ които най-вече сѣ успѣли да разклатятъ и раздвижатъ българский народъ и да извоюватъ положението което днесъ отечеството ни завзема въ образована Европа. Поканенъ отъ Редакционний Комитетъ да земѣ участие въ книжката издавана въ паметъ на тоя заслужилъ мѣжъ, намислихъ че най-добрѣ ще сторѣ да прѣдставѣмъ на българската публика, а най-вече на растящата българска младежъ, която ще бѣде призвана единъ денъ да ръководи съдбишитѣ на своето племе, пѣколко реда отъ една страничка изъ историята на нашето възбръждане, именно отъ оная епоха въ която живѣлъ и работилъ самъ Фотиновъ. Тия редове, вѣрвамъ, ще бѣдѣтъ толкозъ по-интересни, защото сѣ писани отъ другъ единъ дѣецъ който, въ ученическа възраст тогава, самъ разказва за срѣщата си съ К. Фотинова въ Търново и заедно съ това споменува за първитѣ тогава ръкописни български истории, за тѣхното четение и за начинътъ на тѣхното разпространение. Тия редове ний извличамъ изъ откъселеди на бѣлѣжки, които тукъ тамъ баща ни, П. Р. Славейковъ, е записвалъ и въ които той, като описва първитѣ дни на своето съзнание, грижатѣ които дѣдо ни е полагалъ, съ всичката своя казанджийска простота и сиромашия, да му даде възможното въ него врѣме въспитание и образование, случайно споменува и за дохажданieto въ Търново на К. Фотинова, който тогава пѣтувалъ да събира спомоществования за своята *География*.¹⁾

¹⁾ За съжаление е че баща ни, въ болезнени старини, не е вече въ състояние, инъкъ той самъ би описалъ срѣщата си съ Фотинова и оная което знае за неговата плодотворна дѣятелностъ, тъй както само неговото леко и вѣщо перо би могло да направи. Когато прочете поканата която редакционний комитетъ прѣди мѣсець нѣщо беше ми въспротивилъ, той, съ съслабитѣ си разлѣдъ разрови ръкописитѣ си, отъ които не ся отдѣля, и ми подаде запискитѣ въ които си поменува за тая срѣща да ги употребѣжъ за тоя случай, като искаше съ това да спомогне и той, самъ дълго врѣме, отъ младостъ дори до старостъ, вѣстникарь, да ся възладе приличната честь на най-първий отъ старитѣ му прѣдшественници.